

[Holger K. Nielsen]

bejdsløsheden i løbet af 1994 til f.eks. disse 360.000, vil det så være acceptabelt for regeringen at knække den ned til 355.000? Jeg tror ikke, at det vil være acceptabelt for regeringen, for sådan som jeg har set regeringsudspillet for nylig, har man et højere ambitionsniveau, men man kan jo knække en kurve på et meget højt niveau, og derfor er vi nødt til også at diskutere, om det niveau, man knækker fra, er acceptabelt.

Ambitionsniveauet er efter vores opfattelse ikke højt nok. Regeringen regner med, at arbejdsløsheden i 1994 vil falde med næsten 25.000 i forhold til 1993, og regeringen lægger vægt på, at det er det største fald i mange, mange år. Ja vist, men 325.000 arbejdsløse er stadig væk meget over det niveau, vi havde for ganske få år siden, og derfor vil vi meget henstille, at ligesom man arbejder med måltal for andre økonomiske og politiske målsætninger, gør man det også for arbejdsløsheden, ikke mindst fordi der er en række usikre forudsætninger, og som statsministeren også var inde på, er der nogle vækstforudsætninger i den danske økonomi, som andre mener er ganske urealistiske. Jeg er ikke i stand til at vurdere det, for jeg er ikke tekniker på det område, men man skyder i hvert fald ikke for lavt, når man vurderer væksten i den danske økonomi i 1994 og 1995, så der er nogle usikkerhedsmomenter omkring den økonomiske vækst i Danmark.

Så meget desto vigtigere er det, at man gør en bevidst indsats for at bekæmpe arbejdsløsheden. Man har haft måltal for, hvor meget statsunderskuddet skal være, hvor store de offentlige udgifter skal være, og i EF er der måltal for inflation, for betalingsbalanceunderskud osv., men der er aldrig nogen, der opstiller en målsætning for beskæftigelsen. Hvorfor nu ikke det? Hvorfor kunne vi ikke sige, at det er et mål for dette Folketing, at arbejdsløsheden i 1994 skal falde med mindst 50.000 i forhold til 1993? Hvorfor skal vi ikke gøre det? Ville det ikke være en god samlet målsætning at have for arbejdet med den økonomiske politik i løbet af 1993 og 1994? Det er klart, at der kan komme faktorer udefra, men så meget desto vigtigere er det, at vi gør noget imod arbejdsløsheden.

Det korte af det lange er, at hvor arbejdsløsheden i 1980'erne var det problem, man tog sig af som det sidste – først skulle man have løst

det med statsunderskuddet, så betalingsbalanceunderskuddet og derefter arbejdsløsheden – er det vores ambition, at vi nu gør det omvendt. Nu er det arbejdsløsheden, der er det vigtigste problem, de andre økonomiske målsætninger bliver afledt heraf, og derfor er vi nødt til at tage udgangspunkt i, hvad vi vil gøre for at formindske arbejdsløsheden.

Regeringen lempet finanspolitikken kraftigt, det er udmærket, og det har vi også foreslået, men igen må vi spørge os selv, om den foreslåede lempelse får den maksimale beskæftigelseseffekt. Der er beskæftigelse i den, men når man som en vigtig del af lempelsen har meget store skattelettelser for især de højere indkomster, er det så den rigtige måde at bruge pengene på? Jeg forstår, at det har været svært at få enderne til at nå sammen med hensyn til skattereformen, men vi er stadig væk nødt til at spørge, om det er rigtigt at underfinansiere skattereformen på den måde, man har gjort, for primært er det de højestlønnede, der får de største lettelser, og man kunne måske have brugt de samme penge bedre på andre måder, f.eks. i kommunerne, der helt klart har problemer med, at økonomien stadig væk er ganske dårlig. Vi ser paradokserne med, at kommunerne skærer ned på hjemmehjælpen, på børneoplysningsområdet, at den offentlige service på mange måder har fået det dårligere, at folk er blevet arbejdsløse, og i stedet har staten fået merudgifter. Den reelle besparelse har været meget lille, og derfor forstår vi ikke, at man har forholdt sig så svagt til den offentlige service, når man taler så meget om det servicesamfund, som jeg skal komme tilbage til om lidt. Vi er da nødt til at have noget mere også om den offentlige service, og vi synes faktisk, at regeringen er for svag på det område. (*Bankelyde*).

Formanden:

Lige et øjeblik. Jeg vil gerne sige til Folketinget, at der er en række effekter, vi ikke har bestilt. Vi er i færd med at undersøge, hvad det kan være for nogle.

Holger K. Nielsen (SF):

Statsministeren var meget optaget af, at man i forbindelse med arbejdsmarkedsreformen lægger op til det, han kalder ansvarssamfundet, hvor vi alle sammen skal være mere ansvarlige for vort eget liv. Det er nogle betragt-